

IMPUTATIE

Evrei 10:1-18

INTRODUCERE:

Pavel se afla in inchisoare in Roma cand Onisim, un sclav care fugise de la stapanul sau din cauza ca furase de la el, a ajuns in orasul Colose, in Asia Mica. Pavel i-a scris lui Filimon incurajandu-l sa-l primeasca ca pe un frate mai slab si mai tanar in credinta, sa-l ierte si sa-l restaureze in credinta. Bineinteles, aceasta restaurare trebuia sa fie facuta pe baza unei datorii platite. Onisim nu avea banii pentru a o plati, asa ca Pavel s-a pus ca si garantie pentru a o plati. (Filimon 17,18). Apostolul isusi a luat aceasta datorie pe care era dispus s-o plateasca. Acesta este un exemplu clar despre doctrina imputatiei.

SEMNIFICATIA CUVANTULUI

Cuvantul „imputatie” inseamna „a fi pus in contul cuiva”, „a depozita in contul cuiva”. Pavel da aceasta ilustratie despre datoria lui Onisim fata de Filimon care a fost pusa in contul lui insusi. Acest lucru ilustreaza ceea ce Dumnezeu Insusi a facut in Cristos. Dumnezeu Insusi a luat datoria noastra si a pus-o in contul lui Cristos. Cristos Insusi a platit aceasta datorie dandu-ne in schimb neprihanirea Lui inaintea unui Dumnezeu sfant. In acest fel Dumnezeu nu se mai uita la datoria noastra, ci la neprihanirea lui Cristos in noi (vezi Iacov 2:23).

I. Primul act al imputatiei – Rom. 5:12

A fost actul lui Dumnezeu prin care a pus in contul nostru pacatul lui Adam. Pacatul lui Adam a fost imputat peste toata rasa umana. In acest act, Dumnezeu in toata neprihanirea Sa, imputa asupra noastra ceea ce ne corespunde din cauza ca suntem fii ai lui Adam. Acest mare decret al imputatiei lui Dumnezeu este implicat in cuvintele „a trecut asupra tuturor oamenilor”.

Moartea spirituala este pusa in contul nostru. Cand Dumnezeu ne vede in pozitia noastra in Adam, El ne vede morti din punct de vedere spiritual. Aceasta moarte a intrat in lume din cauza pacatului.

Pentru a face acest lucru mai clar, apostolul Pavel ne arata ca omul nu moare pentru ca este pacatos, ci pacatuieste pentru ca este pacatos.

Primul fapt al imputatiei este acela prin care pacatul lui Adam a fost imputat peste toata rasa umana. Dumnezeu ne imputa asupra noastra ceea ce deja ne apartine.

II. Al doilea act al imputatiei.

Pacatul rase umane a fost imputat de catre Dumnezeu asupra Fiului. Aici, transferul divin al datoriei pacatului, pusa asupra Fiului, nu li apartinea lui Cristos. Este opusul primul act al imputatiei atunci cand Dumnezeu punand pacatul lui Adam in contul meu, imi pune ceea ce era al eu. Acum, Dumnezeu in acest al doilea act al imputatiei a pus in contul lui Cristos ceea ce nu era al

Lui. Acesta se numeste un act judicial prin care vina mea, pacatul meu a fost pus asupra Lui.

Acest act al imputatiei ne este aratat de diferite pasaje biblice:

- a) Isaia 53:4 – cuvantul „a purtat”, „a luat asupra” sau „ceva a fost pus”. Acest cuvant se foloseste in cazul animalelor atunci cand li se pune o povara.
 - De asemenea, acest cuvant se foloseste pentru „angustie” sau „durere a sufletului” – atunci cand cineva sufera durere pentru altcineva din simpatie. Domnul ne arata ca El este Acela care a purtat suferintele si durerile noastre, nu ale Lui.
 - Cum a ajuns Cristos sa poarte suferintele si durerile noastre? Acest lucru s-a intamplat deoarece Dumnezeu a pus in contul Sau ceea ce nu era al Lui, ci al nostru (v.5,6)
 - Levitic 16:7-10 – Tapul ispasitor.
- b) 2 Corinteni 5:21 – se invata acelasi adevar: Dumnezeu Tatal L-a facut pacat pentru noi. Sa analizam prima parte a versetului: Dumnezeu Tatal L-a facut pacat pentru noi – observati c Biblia nu spune ca Tatal L-a facut un pacatos, pentru ca daca Isus ar fi fost un pacatos, El n-ar fi putut sa poarte sau sa fie un substitut pentru pacat. Dumnezeu imputa peste Fiul pacatul rasei umane. Decretul divin de a pune in contul Fiului toate nelegiuirile noastre.

III. Al treilea act al imputatiei

Dreptatea lui Cristos este imputata asupra noastra. Dreptatea lui Cristos este pusa in contul credinciosului, in mod gratuit, atunci cand Il primeste ca Salvator. In primul act al imputatiei Dumnezeu pune in contul nostru datoria pentru pacatul nostru. In cel de-al doilea act al imputatiei, Dumnezeu sterge ceea ce a intrat in contul nostru si-l pune in contul lui Cristos. In al treilea act al imputatiei, Dumnezeu depoziteaza in contul nostru dreptatea lui Cristos.

Daca Dumnezeu S-ar fi oprit la al doilea act al imputatiei, ne-ar fi lasat cu un cazier curat, fara datorie, DAR fara a avea o baza sau un merit pentru care Dumnezeu ne-ar fi permis sa intram in prezenta Sa, din cauza ca nu detineam dreptatea lui Cristos.

Actul de depozitare a dreptatii lui Cristos in contul crestinului este un act al harului. Fil. 3:8,9 – apostolul spune ca in loc de a ne indreptati pe noi insine sau de a incerca sa implinim legea, Dumnezeu a pus in contul pacatosului dreptatea lui Cristos care a venit prin credinta in Cristos.

In Cor. 5:21 – se spune ca am fost facuti pacatosi prin relatia pe care o avem cu Adam, dar prin relatia noastra cu Cristos suntem facuti drepti.

Ce este dreptatea lui Dumnezeu? Nu este un atribut al lui Dumnezeu, ci Cristos Insusi care a satisfacut TOATE cerintele legii, in mod complet, in locul nostru si in favoarea noastra.